

כל הכבוד לחנה זמר

בין האנשים שעקרונית אני תומך ב- מאבקם הפוליטי. נמצא גם מזכיר ההסתדרות יצחק בן-אהרון. אני חושב שהוא עשה יותר מכל מזכיר אחר שקדם לו. לחיזוק כוחה הפוליטי של ההסתדרות ולהתחרות האמון של ציבור העובדים במדינה, הוא לוחם למען האינטרסים של הפועלים, על אף המכשולים שהממשלה מערימה על דרכו. אני מקווה שיום אחד הוא יצליח להבקיע את שיבת-הבידוד, המורכבת מעסקנים מפלגתיים-ממונים, הרוצצים בינו ובין ועדיה-העובדים.

עם בן-אהרון כמועמד לראשות-הממשלה, יש למערך סיכויים לשמור על מעמדו בבחירות הבאות. בלעדי, ר"ל בלי מלחמה-הפותרת-את-כ"ל-הבעיות, עשוי המערך לספוג מהלומה כבדה בבחירות לכנסת השביעית.

דווקא משום תמיכתי בכך אהרון התקוממתי נגדו, כאשר קראתי על כוונתו לקרוא לבני רור את חנה זמר, שהעזה לאשר פירסומו של מאמר התור-קף את מוכ"ל ההסתדרות בע"ת הנהלת חשבונות "דבר", אותו היא עורכת.

המאמר, כפי שמסתבר מההודעה לעיתונות שנמסרה על-ידי דובר ההסתדרות, "תוקף אסיה, ובצורה חסרת תקדים, את מר בן-אהרון" ועל כך תיקרא חנה זמר לבידוד רעיוני בפני פורום הסתדרותי. אני מתפלל על בן-אהרון, אם נעשה לו עול משווע, אם העלילו עליו עלילות שואא הפוגעות בשמו הטוב, יכול היה

לנהוג ככל אורה, לתבוע את כותב ה- מאמר ואת עורכת העתון על הוצאת-דיבה לפי חוק לשון-הרע. אם נאמרו ב- מאמר דברים שעוררו את חמתו של בן-אהרון, יכול היה לכתוב מכתב למערכת, או לכתוב מאמר תשובה, שודאי היה מתפרסם במקום בולט בעיתון.

אין כאן שום מקום לעריכת בידורים רעיוניים עם חנה זמר. בדיוק כפי שבן-אהרון מסרב לראות את עצמו כפקיד ממשלתי הממונה על ההסתדרות, כך רש-אית הגברת זמר לא לראות את עצמה כפקידת הסתדרות, הממונה על העיתון.

לא כל חברי ההסתדרות תומכים טר-טאלית בבן-אהרון, ומחובתה של חנה זמר, כעורכת עיתון ההסתדרות, לתת ביטוי גם ל-דעותיהם של מתנגדי המוכ"ל, מה גם שזכות התגובה שמורה לו, כמו לכל מותקף אחר. סי-רובה של הגברת זמר, לקבל הוראות ותכתיבי מדיניות מ-פיו של בן-אהרון, ראוי להע-רכה לא פחות מסירובו של בן-אהרון לקבל הוראות ותכ-תיבים מהממשלה וממפלגת

הרוב. חופש הביקורת, וביקורת-הביקורת וביקורת-ביקורת-הביקורת הוא אחד מעמדי די התווך של הדמוקרטיה, בה דוגל מר-כיר ההסתדרות.

תגובתה של הגברת חנה זמר: "אנחנו לא פראקדה" ואין בדתנו להחניק את חופש-הדיבור ב"דבר", מזה איתה ה-שבוע בציון-לשבה, ואילו התנהגותו של בן-אהרון בעניין זה מקנה לו ציון לגנאי.

זמר

שחיתות, רמאות, גניבת ציוד בסכומים אסטרונומיים, תשלום חשבונות עבור עביר דות שלא בוצעו, פיטור פקידים שסירבו לאשר חשבונות פיקטיביים, ואיום בחיסול פסי של מתחרים. אני לא מבין איך יכול מר בן-זאב לחשוש לכבודם של האנשים המעורבים, לאחר רשימה מדהי-מה זו של האשמות!

מתוך סירובו לטפל בנושא הפעוט הזה, בנימוק ה"גל, עלול להתקבל הרושם כאי-לוגיקה, רמאות ושחיתות אינן פוגעות בכבודו של אדם, כמו הוכחה להשתתפות באורגיה של זונות. האם לזאת התכוון מר בן-זאב, או שמא נביע בהזדמנות זאת עמדה של אדם נאור, החי בתורה המתיר-נית של המאה ה-20, וטוען בצדק שאין כל פגם מוסרי בזנות ואופני המיגל ה-חביבים על האדם — בין אם הם מבוצעים ביחידות או בריבים — הם ענייני האישי ואין לכרכם עם מעילות, גניבות ומעש-רמייה ששום איש-עסקים ממולח אינו נקי מהם לגמרי?

אני פשוט רוצה להבין מה היא עמדתו, בנוון, של היועץ המישיסטי לשעבר של ממשלת ישראל.

יובל יוסיפון

תרומתו להכרה עממית וממלכתית באיציק מנגר ז"ל, על עשרות, אם לא מאות, בנות העלייה-השנייה אותן הצליח לשחרר מבתוליהן, תוך הקרבה עצמית שלא פסקה עד עצם היום הזה, ועל עוד מיפעלים חינוכיים ותרבותיים רבים, שיעצבו את פני הדורות הבאים.

מי הוא זאב יוספון, אתם שואלים? אילו העמיד מר אבנרי לרשותי את כל עמודי "העולם הזה", אולי היה מספיק המקום כדי לספר מעט מן המעט שבחתי של האיש המופלא הזה, שלו אני חייב זה עשר שנים ל"250

לזאב יוספון מלאו השבוע 75 שנה, מבלי שהממשלה תטריח את עצמה לשכור מטוס ולעלות-לרגל אליו, כדי לערוך לו מסיבה ספונטאנית של חנפנים דרפרצו-פים, כפי שהדבר מקובל עליה לאחרונה. אני נדהם מהיעדרם של מאות מודעות-ברכה ב"דבר" לכבוד יובל ה-75 של ה-מוסד החינוכי והתרבותי ששמו "יוסיפון". אני מתפלל שטרם הוענק לאיש הגדול הזה פרסי-ישראל על שרותו המסור לישר-אלי-השנייה, על מלחמתו האמיצה באל-כוהול (הוא החליט בזמנו להשחית את כל הקוניאק בארץ על-ידי שתייתו), על

תשובה לקורא

השבוע הגיע אלי מכתב מקורא בשם יעקב טימברג (דרך הנצחון 159, ת"א) בו מאשים אותי האיש בנדקיסיום, באפ-סות ובכלומיות בדמות עיתונאי. הוא מזכיר לי שנוקתי, בצדק, מכל העיתו-נים ומקווה שאורק בקרוב גם ממערכת "העולם הזה". הוא טוען שאינני מתייחס לעבודתי ברצינות, ושאני מר-ריד מערכו של התואר "מנהל חשבונות", כאשר אני משר-תמש בו.

טימברג

וכל זה למה? משום שלא ענית לי על מכתב ששיגר אלי. בפירוש כך! איך אני מעז לא לענות על מכתבו, שעה שעיתונאים גדולים כחיים חפר, אורי אורן, שולמית אלוני ומאפילו אורי אבנרי, ענו על מכתביו?

ובכן, קודם כל, מר טימברג הלא-כל-כדייקר, אינני זוכר שקיבלתי אי-פעם מכתב ממך. (ב) אם קיבלתי ממך מכתב, כנראה שלא היה בו עניין הראוי לתשומת-לב, אחרת ודאי הייתי זוכר אותו. (ג) אם קיבלתי ממך מכתב, ובו עניין הראוי לתשומת-לב, אין הדבר מחייב אותי עדיין לענות לך.

לשם שעשוע, בעת היותו שיכור, על הפיסקה המשעשעת הזו מגיב מר משה בן-זאב, היועץ המשפטי לשעבר ל-ממשלה, אשר נתמנה לחקור בפרשה, ש-הוא נמנע מלבדוק את אמיתותה, "מתוך השש-שבע-לכרוחו עשוי הוא להיגרר כאן

המיצרך היחידי שמחירו לא עלה: הבטחות הממשלה